

نگاهی به فصل چهارم سریال «چیزهای عجیب» فرزند خلف اسپیلبرگ

درون ما را قلقک می‌دهد. فیلم با این که در ظاهر اثری درباره روبرویی گروهی نوجوان و جوان با هیولاست، اما مثل درک درست اسپیلبرگ در «ای تی»، در اصل راجع به یافتن هویت و بلوغ برای افرادی در آستانه بزرگسالی است؛ کسانی که در آستانه غرق شدن در دنیا روتین و بی‌رمق بزرگسالان هستند ولی مقاومت می‌کنند و همچنان اصرار دارند معماها و ماجراجویی‌هایی در این دنیا وجود دارد که بزرگسالان کنجکاوی لازم برای کشف آن ندارند. پس این بار وظیفه حل این معماها و نابودی دشمن‌هایی که برای نابودی ما آمده‌اند، بر دوش نوجوانان رؤیاپرداز می‌افتد.

اما چه چیزی است که باعث شده بازگشت به دهه هشتاد میلادی و سال‌های اوج دوران ریگان و جنگ سرد تا این حد برای مخاطبین آمریکایی جذاب باشد؟ «چیزهای عجیب» نمونه خوش‌ساختی از این جریان است که در سال‌های اخیر بازسازی یا ساختن ادامه‌ای از فیلم‌های محبوب دهه هشتاد مثل «شکار چیان روح»، «آن»، «تاپ گان» و «ماجرای بی‌بیل و تد» را پیش گرفته‌اند که برخی موفق و برخی دیگر ناموفق بودند و حالا حتی فیلم‌های ترسناک کم بودجه ولی موفق مثل «برپاخیزان جهنم» هم در آستانه بازسازی هستند.

پاسخ شاید در درون‌نمایه‌های این دهه باشد. پس از حمله به اوکراین ترس از جنگی جهانی و دشمنی با روسیه دوباره در دنیا در حال خیزش است. کودکان و نوجوانان با شبکه‌های اجتماعی و هشتک‌هایشان، قدرتی شبیه سال‌های اولیه خیزش دوربین‌های ویدیویی، رادبوهای آماتور و مجلات فانتری در دهه هشتاد داشتند که فرهنگ مصرف‌گرایی آمریکایی در اوج خود بود. همچنین آثار دهه هشتاد میلادی بر خلاف دهه هفتاد، خیلی پیچیده و شخصیت‌محور نبودند، بلکه آثاری با روایتی ساده درباره مبارزه خیر بر شر بودند. چیزی که در دوران انفجار اطلاعات و فیک نیوز، آرامشی برای مخاطب خسته از انواع و اقسام نظرات سیاسی متناقض ایجاد می‌کند. همچنین تئوری‌های توطئه (از آزمایش‌های انسانی CIA تا یوفوها در منطقه ۵۱) که در این دهه صحبت بواشکی افراد بود و طرفداران اندکی داشت به لطف اینترنِت به امری همه‌گیر بدل شده که تمام قصه «چیزهای عجیب» هم در لایه‌ای از توطئه حکومتی پیچیده شده.

به هر حال چنانچه طرفدار آثار استیون کینگ و اسپیلبرگ هستند و دنبال یک اثر سرگرم‌کننده می‌گردید که بتوانید به راحتی با خانواده تماشا کنید، «چیزهای عجیب» و به طور خاص فصل چهارم آن، تمام چیزهای لازم را دارد. از موسیقی پاپ جذاب که تا مدت‌ها در ذهن‌تان می‌ماند، تا بازی‌های خوب و استاندارد از نوجوانان تابزرگسالان سریال و حجم مناسبی از داستان‌های فانتری و توطئه‌های دولت آمریکا، و صحنه‌های اکشن جذاب و جالب و هرازگاهی شخصیت‌های بامزه جانی که مزه‌ای هم به این سریال می‌دهند.

چنانچه طرفدار آثار استیون کینگ و اسپیلبرگ هستید دنبال یک اثر سرگرم‌کننده می‌گردید که بتوانید به راحتی با خانواده تماشا کنید، «چیزهای عجیب» و به طور خاص فصل چهارم آن، تمام چیزهای لازم را دارد. از موسیقی پاپ جذاب که تا مدت‌ها در ذهن‌تان می‌ماند، تا بازی‌های خوب و استاندارد از نوجوانان تابزرگسالان سریال و حجم مناسبی از داستان‌های فانتری و توطئه‌های دولت آمریکا، و جالب و هرازگاهی شخصیت‌های بامزه جانی

جمله میلی بایی براون (که بعدها در «گودزیلا» و «النا هولمز» بازی کرد) و فین ولف هارت (که اصلاً به نماد بازسازی آثار دهه هشتاد از جمله «آن» و «شکار چیان روح» جدید بدل شد) بود. اما «چیزهای عجیب» در فصل دو و سه مقداری از دنیای اصلی خود فاصله گرفت. ریشه سریال فصل اول را می‌توانستید در آثار محبوب دهه هشتاد مخصوصاً فیلم‌های استیون اسپیلبرگ مثل «برخورد نزدیک از نوع سوم» و «ای تی» پیدا کنید که با تمی از آثار «توطئه» مانند فیلم‌های آلن جی پاکولا ترکیب شده بود. اما با در فصل دوم و سوم رومانس‌های نوجوانانه اثر را مقداری از جریان خود خارج کرد و حالا در فصل چهارم «چیزهای عجیب» دوباره به نقطه قوت خود بازگشت.

فصل چهارم «چیزهای عجیب» در اصل ترکیبی از آثار اسپیلبرگ با موسیقی پاپ آن دوره (قطعاتی از متالیکا و کیت بوش بعد از پخش این سریال دوباره به بالای چارت‌های موسیقی برگشتند) و البته مقدار زیادی فضای آثار استیون کینگ را در خود دارد. این بار دشمن اصلی یک هیولای قدیمی ساکن در خانه‌ای ویرانه است که به قصد نابودی شهر کوچک هاو کینگز آمده. آن چه «چیزهای عجیب» را دیدنی و جذاب می‌کند روایت عامه‌پسندی است که کودک

برای ما ایرانیان که در دهه هشتاد میلادی (معادل دهه شصت شمسی) در سال‌های جنگ و کوپن و موشک‌باران به سر می‌بردیم، درک از جاعات متعدد سریال «چیزهای عجیب» به دوران جمهوری خواه دولت دست راستی ریگان و سال‌های اوج سینمای علمی تخیلی آن دوران در نگاه اول سخت است. اما شاید در سال‌های دهه هفتاد شمسی با قانونی شدن ویدیو و تماشای بسیاری از فیلم‌ها، ما قدری از فضای نوستالژیک این سریال را می‌توانیم درک کنیم. برادران دافر خالقین سریال «چیزهای عجیب» روی همین نوستالژی حساب باز کرده‌اند و اثری ساخته‌اند که هم به خاطر کاراکترهایش برای نوجوانان جالب است و هم والدین را به دلیل نوستالژی نوار ویدیو و واکمن و سال‌های اوج موسیقی متال پای خود می‌کشاند.

«چیزهای عجیب» خیلی قبل‌تر از «بازی مرکب» یکی از اولین سریال‌های درخشان کشف شده در نتفلیکس بود. سریالی که با هزینه کم تولید شد اما تمام دنیا را طرفدار خودش کرد. این سریال روایت یک گروه از نوجوانان در یک شهر کوچک آمریکایی است که ناپدید شدن یکی از آن‌ها با یک برنامه مخفی دولتی و فضای تئوری توطئه دهه هشتاد میلادی گره می‌خورد. این سریال نقطه پش برای بازریگان نوجوانش از